

litisk forsøger at opbygge over for den danske befolkning:

Irland, som i 1973 blev medlem sammen med Danmark og Storbritannien, var dengang et fattigt og mindre udviklet land – og havde været det i mange år. I dag – 30 år efter medlemskabet – har Irland i kraft af EU-medlemskabet og EU-støtte udviklet sig til et rigt, moderne, veludviklet samfund. EU-medlemskabet blev den trampolin, hvorfra Irland kunne foretage et udviklingsmæssigt markant hop. Det samme gælder for andre nye og mindre udviklede lande, der er blevet medlemmer af EU. Og det er netop formålet med det europæiske samarbejde. Vi løfter som lande og folk hinanden fremad i udviklingen.

Da Grækenland, Spanien og Portugal blev medlemmer af EU, var der – som ved den forestående udvidelse – også en heftig debat om, hvorvidt store folkemasser ville søge til det langt rigere Nord- og Vesteuropa. Der blev derfor vedtaget en overgangsordning for arbejdskraftens frie bevægelighed for disse lande. Dengang var der mange gæstearbejdere fra de tre pågældende lande i de andre vesteuropæiske lande. De nye udviklingsmuligheder i de tre lande som følge af EU-medlemskabet betød imidlertid, at de fleste tog hjem til deres egne lande for at få gavn af det udviklingsløft, som medlemskabet skabte.

Historien har siden vist et markant udviklingsløft i alle tre lande i kraft af EU-medlemskabet. I dag er der ingen strøm af arbejdskraft fra Syd- og Østeuropa til Nordeuropa, men snarere en strøm af pensionister fra nord til sydens sol og varme.

Da de tre lande blev medlemmer af EU, var der økonomisk store forskelle mellem dem og de daværende EU-lande. Bruttonationalproduktet (BNP) pr. indbygger forholdt sig som 10 til 3 mellem de rigeste og de fattigste EU-lande. Selv i dag er der store forskelle mellem de rigeste EU-lande – Luxembourg og Danmark – og så det fattigste EU-land, Grækenland. Trods totalt fri bevægelighed for arbejdskraft og klare regler siden 1971 om ret til social beskyttelse er det meget, meget få borgere i de nuværende 15 EU-lande, der benytter sig heraf. Arbejdskraftens bevægelighed på tværs af landegrænserne i Europa er ikke ret stor: et par millioner ud af en samlet befolkning på 386 millioner mennesker i de 15 EU-lande. Fraregnes de, der bor i grænseområderne, og som pendler dagligt til nabolandet for

at arbejde, f.eks. over Øresund og ved den dansk-tyske grænse, samt de, der arbejder i europæiske/internationale organisationer og virksomheder, så er arbejdskraftens bevægelighed helt ubetydelig og i nogle tilfælde bekymrende lav, fordi ledige ikke får job, som er ubesatte andre steder.

Når arbejdskraftens bevægelighed over landegrænserne – og i mange lande også internt – er så lille, så er det, fordi det ikke forekommer særlig attraktivt for de fleste at blive fremmedarbejder i et andet land, hvor man ikke taler sproget, ikke kender samfundet og dets kultur, og fordi familie, naboer, venner og bekendte og det hjemlige trækker langt mere end en eventuel økonomisk gevinst ved at tage et job i et andet land. Højere lønninger står ikke alene, men følges af højere priser, leveomkostninger og skat, så det samlede billede er for de fleste ikke særlig attraktivt. Her er mønsteret i Vest- og Østeuropa ret ens.

Med nye udviklings-, beskæftigelses- og karrieremuligheder i eget land efter medlemskab af EU trækker det ikke at udvandre som arbejdskraft til et andet land.

Når det gælder ind- og udvandring, taler man om en »pull og push-proces« – en trække- og skubbe-proces: Bedre muligheder og vilkår trækker mennesker til, men denne trække-effekt står sjældent alene. Der skal også være en skubbe-effekt i folks eget land, f.eks. at det hele virker håbløst, for så vil drømmen om en ny og bedre tilværelse et andet sted medvirke til at få mennesker til at bryde op, forlade deres eget land og udvandre. Så stærke processer synes ikke at være til stede i dagens Europa, heller ikke i de Øst- og Centraleuropæiske lande. EU-medlemskabet skaber tværtimod langsigtede perspektiver for landenes udvikling og befolkningernes muligheder. EU-medlemskabet mindsker dermed i sig selv behovet for og lysten til at udvandre til den vestlige del af Europa, nu hvor alle er med i den samme forening – EU. Dansk Folkepartis modstand mod EU-udvidelsen bygger derfor på den fejlagtige opfattelse, at blot vi skærmer vores grænse mod de andre og holder dem ude, så kan vi hygge os i smug. Fejlen er, at sådan er hverken Europa eller verden indrettet i dag. Fundamentet under vores samfund, værdier og kultur styrkes ikke ved en nationalistisk isolation, men kun ved, at vi sammen med vore na-